

en stor Lettelse og en stor Betyggelse for den hele Risteforing i begge Nled. Derhos troer jeg, at det er den vafentligste Indvending, fom vil kunne fremføres imod vor nu gjældende Valglov til Rigsdagen, at den har en vis eiendommelig idealistisk Charakteer, idet den fornemmelig baseres paa Begrebet om Individet, og mindre tager Hensyn til de reale Livsbetingelser, hvori Individet befinder sig. Men denne Indvending troer jeg maa bortfalde, naar man, saaledes som her er skeet, tilføjer netop en saadan høit real Betingelse, at Vedkommende skal svare directe Afgifter til Communen. Med denne tilføiede Betingelse holder jeg idetmindste for, at der ikke kan være nogen Betænkelighed ved at følge Bestemmelserne i Valgloven til Rigsdagen ogsaa i Communalloven. Man kommer ved at gaae denne Bei omtrent til en Valgret af samme Udstrækning, som den, der finder Sted i de fleste engelske kommunale Forhold; navnlig seer man, at ved Ordningen af saadanne Forhold i den seneste Tid er Valgretten næsten altid hos alle Skatteydere. Jeg skal navnlig i saa Henseende henviser til det Udtog af fremmede Communallove, som Indenrigsministeriet har foranstaltet udgivet i 1850, og som er omdeelt til de Herrer Rigsdagsmænd. Det er ogsaa udkommet paa det Gyldenbalffe Forlag, og jeg skal oftere henviser dertil. De Forhold, som jeg her sigter til, ere omhandlede Pag. 48, saaledes som de ere ordnede i de egentlige Kjøbstæder med Municipalforfatning efter den store engelske Municipalbill. Der er ogsaa andre Punkter, f. Ex. Pag 44, som ville give Dplysning i denne Retning. Jeg skal ogsaa nævne et særligt Tilfælde af nyere engelsk Ordning, hvor man har fulgt aldeles det samme Princip, nemlig ved den nye Sundhedsbill (public health act 11—12 Vict. c. 63).

Hvad Kjøbenhavn angaaer, er imidlertid den Maade, hvorpaa Communalafgifterne udredes, af en saadan Bessaffenhed, at den samme Grundfætning, der med Lethed kan udøves i de andre kommunale Inddelinger, kræver et særligt Udtryk for Kjøbenhavns Vedkommende, saaledes som Udkastet viser i den sidste Deel af Paragraphen.

Hvad angaaer Rigtigheden med Risteforingen over de kommunale Vælgere, da slutter den sig aldeles til Rigsdagsvalgloven.

Idet der saaledes er foreslaaet et meget udstrakt Valgsystem som Basis for Communerforholdene, troer jeg, at det er nødvendigt allerede paa nærværende Standpunkt at bringe dette til rigtig Erkjendelse, forst denne Omstændighed gjør det saameget mere nødvendigt med al mulig Bestidighed at ordne Dpstillingen og den indbyrdes Rriben ind i hinanden, om jeg saa maa udtrykke mig, af de forskjellige kommunale Myndigheder, og ligeledes med al mulig Alvor at haandhave det Tilsyn, som Staten skal føre med Communalforholdene. At man ved at indrømme en Valgret i den Udstrækning, som Udkastet gaar ud paa, virkeligen gaar meget vidt, vil let erkjendes, naar man sammenholder dette Forslag med, hvorledes Forholdene ere i de fleste andre Lande, og, naar jeg foran har nævnt England, maa man tillige erindre, at ved Siden af den udstrakte Valgret i de engelske Communalforhold, staaer jet heelt andet System, end der følger her i Landet. Dette er nemlig en Art Censussystem, hvorefter den Vægt, hvormed den enkelte Vælger stemmer, forøges i Forhold til det Stattebeløb, som han udreder; det er det, som man kalder elective franchise. I Almindelighed bestemmes i hver enkelt af de kommunale Anliggender en særegen Scala for denne Forbindelse af Afgiftsbeløbet og Stemmens Vægt, saaledes at et vist Stattebeløb giver een Stemme, og at med dets Forøgelse stiger det Antal Stemmer, hvormed hver Vælgers Botum tæller, saa at Stemmemagten vorer med. Det er aabenbart, at dette System giver Communen en langt større Betyggelse end her, hvor hver enkelt Vælgers Stemme tæller lige meget, og altsaa faaer et saa udstrakt Valgsystem, som det engelske, naar det ordnes efter hiin Regel, en ganske anden Betydning, end det vil have hos os, som ikke kjende noget saadant, og derfor maae anvende en større Forstigtighed i Anordningen af Autoriteterne, end man i England, navnlig under de der saa høit-udviklede Forhold, har fundet fornødent. I Sverrig er der, som ogsaa fremgaar af det anførte Udtog af fremmede